

smiler nu, men det er Skammens Smil, som kruser den højtærede Finansministers Læber. Den højtærede Finansminister ved meget godt, at jeg kender hans velbegrundede Anskuelse om, hvad Militærvæsenet er værd for Danmark, og disse ere ikke væsentligt forskellige fra de Anskuelse, jeg har hævdet.

Naar jeg nu vender mig til, hvad der skal ske her i Landet i Fremtiden, er det for det første, synes jeg, nødvendigt, at vi komme ind paa en Ordning af Tilstandene her i Landet, som kan forbedre vore finansielle Forhold, navnlig ogsaa i Nærings- og Forretninglivet, og først og fremmest er det nødvendigt, at vi komme ind paa at give Sparsommeligheden her i Landet den Støtte, som ligger deri, at den, som har sparet sig Penge sammen og anbragt dem, kan være sikker paa, at hans Sparepenge ikke blive forbrugte af Svindlere og ikke blive smidte bort til usunde og daarlige Spekulationer. Det er derfor nødvendigt, at vi komme ind paa en Ordning af vort Sparekasse- og Bankvæsen, som giver dem, der anbringer deres Penge i Sparekasserne, Tryghed for, at de ogsaa kunne faa deres Penge tilbage, naar de henvende sig derom i Sparekassen, en Tryghed, som nu ikke eksisterer. Det, der skete med Alberti, maner dog paa det allerstærkeste til, at vi faa en Sparekasselovgivning, som ordner Sparekasselovgivningen paa betryggende Maade — jeg vil ikke tale om en Aktielovgivning, idet jeg gaar ud fra, at saalænge den nuværende højtærede Handelsminister er Handelsminister, kan der overhovedet ikke være Tale om nogen Aktielovgivning her i Landet. Men en Sparekasse- og Banklovgivning maa vi dog vel kunne faa, og det maa dog vel Omstændighederne gøre absolut fornødent.

Forholdet er nemlig nu dette, at det efterhaanden har udviklet sig saaledes, at der er en fuldkommen Sammenblending mellem Sparekasse- og Bankvirksomhed. Det er saadan, at mens Sparekasselovgivningen naturligvis forbyder en Sparekasse at drive Bankvirksomhed, forbyder den ikke en Sparekasse at eje Aktier, og saa har man nogle Steder gjort det saaledes, at Sparekassen har købt alle Aktierne i en Bank, d. v. s. i Virkeligheden lavet en Bank, saa at Sparekassens Bestyrelse tillige er Bankbestyrelse og saaledes har drevet Sparekasse- og Bankvirksomhed under eet, det billiges for Resten af Staten. Den højtærede Justitsminister beder jeg blive et eneste Øjeblik; det gør mig ondt, at den højtærede Justitsminister har saa

travlt, at han ikke har Tid til at høre paa, hvordan Bank- og Sparekasselovgivning over i Fredericia er bleven fuldstændig sammenblandet, og at en kgl. Embedsmand i Fredericia By som Dommer har siddet som Formand for en Sparekasse og som Formand for en Bank, der have drevet deres Virksomhed under eet og ere bleve insolvente. Disse Forhold ere paa min Begæring bleve undersøgte; men den nuværende Regering eller den Justitsminister, der sidder deri, finder ikke dette Forhold mere forargeligt, end at den paagældende Embedsmand, efter at hans Forhold ere bleve undersøgte, og efter at dette er blevet paavist, sidder ganske uantastet i sit Embede. Han har vel intet kriminelt begaaet i den Forstand, at han har stjaalet noget, men han har gjort dette, at han har siddet paa en Gang som Formand for en Bankvirksomhed og for en Sparekasselovgivning, for en Sparekasse, der drev Bankvirksomhed, og det har han gjort i den samme Jurisdiktion, i hvilken han er Dommer, hvilket maa have gjort ham inhabil til at virke som Dommer for mange Forretningers Vedkommende i den Tid, hvor han har beklædt Stillingen som Sparekasse- og Bankformand. Dette gør ingenting! Denne Mand sidder fuldstændig uantastet i sit Embede alligevel. Det er Tegn paa, at man her fra Statsledelsens Side ikke gør, hvad man burde og kunde gøre for at advare mod og for at hindre, at Sparekasselovgivning og Bankvirksomhed sammenblandes, uagtet dette ikke i eet, men i flere Tilfælde har ført til, at Folk ikke have kunnet faa deres Penge tilbage, som de have sat i Sparekasserne, hvilket selvfølgelig i allerhøjeste Grad modarbejder Sparsommeligheden i Landet.

Men der er et andet Forhold angaaende vor Bank- og Sparekasselovgivning, som jeg gerne vil fremdrage, nemlig dette, at indtil 1901 blev der givet Bankerne den samme Stempelbegunstigelse som Sparekasserne til at udstede Kontrabøger uden at stemple dem. Efter 1901 er dette hørt op, men man har ikke taget de Stempelbegunstigelser tilbage, som de ældre Banker havde; man har end ikke gjort det, naar Bankerne ere bleve insolvente, man har endogsaa ladet de gamle Banker oprette nye Filialer og ladet dem faa Stempelbegunstigelse til disse Filialer; men derimod har man nægtet alle efter 1901 oprettede Banker en saadan Stempelbegunstigelse. Dette gør, at der efterhaanden eksisterer en væsentlig Ulighed for Loven